

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2010 r.,
skargi B. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 23 listopada 2007 r., sygn. akt III Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa B. J.

przeciwko L. R.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. wymaganiami konstrukcyjnymi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt 4) oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5).

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełnione, jeżeli skarżący złoży oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej rodzaj i wysokość oraz czas powstania, wykaże, że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powoła lub przedstawi dowody albo inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia w tym przedmiocie (por. między innymi orzeczenie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16).

Skarga B. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 23 listopada 2007 r. III Ca 1336/07 nie spełnia powyższego wymagania. Nie wskazano w niej bowiem rodzaju szkody ani jej wysokości, czasu powstania ani związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego orzeczenia. Nie wskazano też żadnych dowodów ani innych środków mogących uprawdopodobnić powstanie szkody.

Skarga nie spełnia również wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (na przykład z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, z dnia 24 lipca 2008 r. I CNP 50/08 i z dnia 21 grudnia 2006 r. III CNP 57/06, niepubl.) wypełnienie tego obowiązku przez skarżącego polega na wykazaniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu. Skarżący powinien zatem przedstawić prawniczą analizę dotyczącą środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Nie jest zatem wystarczające, jak uczyniła skarżąca, stwierdzenie, że brak ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania oraz że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. odrzucił skargę.